

בש"פ 1243/16 - סמיר בויארט נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1243/16

לפני: כבוד השופט א' שהם
העורר: סמיר בויארט

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, במ"ת 29517-08-14, מיום 26.1.2016, שניתנה על ידי כב' השופטת ד' מרשק-מרום

בשם העורר: עו"ד שי שקד

בשם המשיבה: עו"ד הדר פרנקל

החלטה

1. לפניי ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ד' מרשק-מרום), במ"ת 29517-08-14, מיום 26.1.2016, בגדרה נדחתה בקשתו של העורר לעיון מחדש בתנאים המגבילים בהם הוא נתון, במסגרת שחרורו לחלופת מעצר.

כתב האישום שהוגש נגד העורר

2. ביום 20.8.2014, הוגש נגד העורר כתב אישום המייחס לו את העבירות הבאות: חטיפה, לפי סעיף 369 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: *חוק העונשין*); מעשה מגונה, לפי סעיף 348(א), בנסיבות סעיף 345(א)(4) לחוק העונשין; שוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין; וסחיטה באיומים, לפי סעיף 428 לחוק העונשין.

3. מעובדות כתב האישום עולה, כי מספר חודשים עובר ליום 4.8.2014, עצר העורר את רכבו בתחנת אוטובוס בכפר שמריהו, שבה עמדה המתלוננת, ושאל אותה אם היא רוצה טרמפ. המתלוננת הסכימה ועלתה לרכבו של העורר. במהלך הנסיעה, שאל העורר את המתלוננת במה היא עוסקת, והיא השיבה כי היא עובדת בניקוי בתים. אז, ציין העורר בפניה, כי הוא משמש כמתווך בין עובדי ניקיון למעסיקים, ולמשמע הדברים מסרה לו המתלוננת את מספר הטלפון שלה. במהלך החודשים הבאים, נסעה המתלוננת עם העורר מספר פעמים נוספות. כשבוע עובר ליום 4.8.2014, התקשר העורר מספר פעמים למתלוננת והציע לה עבודה, ולאחר מספר שיחות, הסכימה המתלוננת להצעותיו. ביום 4.8.2014, סמוך לשעה 08:30, אסף העורר את המתלוננת ברכבו, ונסע בכביש 2 לכיוון דרום. במהלך הנסיעה, עצר העורר פעמיים את הרכב, קנה למתלוננת קפה ומיץ, ולטענת המאשימה הוא הכניס לאחד מהם, או לשניהם, חומר מטשטש. המתלוננת שתתה את המשקאות, וסמוך לשעה 10:47, משהגיעו השניים לכפר סבא, היא הרגישה סחרחורת עזה והתעלפה. העורר הסיע את המתלוננת לבית בכפר סבא, אשר מיקומו אינו ידוע במדויק למשיבה. בהגיעם לבית, כך נטען בכתב האישום, הוציא העורר את המתלוננת מהרכב, כאשר היא מטושטשת, הכניסה לבית, השכיבה על המיטה, והפשיטה כליל. העורר הוריד את חולצתו, שכב על המתלוננת ונגע בה, בעודה מטושטשת, בכל חלקי גופה. לאחר מכן, רחץ העורר את המתלוננת במקלחת, ונגע בגופה. נוסף על כך, נטל העורר מן המתלוננת, באותן נסיבות, סכום של ₪ 800 וזוג עגילים.

בהמשך, כפי המתואר בכתב האישום, נשא העורר את המתלוננת לרכב והסיע אותה במשך זמן רב. במהלך הנסיעה, הורה העורר למתלוננת להקיא, ולאחר שהמתלוננת חזרה לאיתנה, סמוך לשעה 18:00, הוריד אותה העורר מן הרכב, בסמוך למקום מגוריה. יומיים לאחר מכן, ביום 6.5.2014, סמוך לשעה 10:00, התקשר העורר למתלוננת, ומסר לה כי הוא צילם אותה בעת שהייתה עמו בדירה, ודרש ממנה לשלם עבורו חוב בסך ₪ 7,500 לביטוח לאומי. באותו היום, הגישה המתלוננת תלונה במשטרה בגין האירועים המתוארים. במהלך חקירתה של המתלוננת במשטרה, סמוך לשעה 15:00, התקשר אליה העורר, מספר פעמים, ודרש ממנה את הכסף. לאחר שהמתלוננת אמרה לעורר כי היא איננה מעוניינת לתת לו את הכסף, איים עליה העורר באומרו: "טוב חלאס התמונות שלך הלילה אראה אותם לבעלך".

הליכים קודמים

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה לעצור את העורר עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו. בבקשה נטען, כי בידי המשיבה ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר. ביום 7.9.2014, ניתנה החלטה בבית משפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת מ' ברנט), שבה נקבע כי בידי המאשימה ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות לעורר, ובין היתר, גרסתה הסדורה והקוהרנטית של המתלוננת, אשר נתמכת בממצאים אובייקטיביים חיצוניים; ומחקרי תקשורת לגבי שיחות שהתקיימו בינה לבין לעורר. בשל "גילו הצעיר והיעדר עבר פלילי" של העורר, הורה בית המשפט המחוזי על הגשת תסקיר מעצר בעניינו. ביום 29.10.2014, הוגש תסקיר מעצר אודות העורר, ובו

עמוד 2

הומלץ על שחרורו למעצר בית תחת איזוק אלקטרוני, בנוסף לתנאים מגבילים נלווים. ביום 2.11.2014, הורה בית המשפט המחוזי (כב' השופטת ד' עטר) על שחרורו של העורר למעצר בית מלא בבית הוריו ובפיקוחם, תחת איזוק אלקטרוני, ביחד עם תנאים מגבילים נוספים. בהמשך, הוקלו תנאי מעצר הבית של העורר, והותר לו לצאת מביתו ולהתפלל במהלך חודש "הרמאדן", "עיד אל פיטר" וחג "הקורבן". כיום, שוהה העורר במעצר בית לילי, ללא איזוק אלקטרוני, כאשר בין השעות 05:30-17:30 הוא רשאי לצאת לעבודה בליווי מפקח, ובין השעות 17:30-19:30, הוא רשאי לצאת לשעתיים של "התאווררות", בליווי מפקח.

ההחלטה בבקשה לעיון חוזר

ביום 28.12.2015, הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בתנאי שחרורו, במסגרתה הוא ביקש לבטל כליל את התנאים המגבילים המוטלים עליו, או לכל הפחות, להקל בהם בצורה ממשית. נטען, בהקשר זה, כי ביום 28.10.2015, נגבתה הודעה נוספת מן המתלוננת, במסגרת השלמת חקירה שהתבקשה מטעם ההגנה, ונתגלו סתירות בגרסתה, אשר פוגמות במהימנותה של המתלוננת ומכרסמות בתשתית הראייתית עליה מתבססת המשיבה. עוד נטען, כי חלף זמן ניכר למן ההחלטה האחרונה שניתנה בנוגע לתנאי שחרורו של העורר (כ-4 חודשים, מיום 7.9.2015), ולדידו של העורר מדובר בחלוף זמן המצדיק הקלה נוספת בתנאי שחרורו. זאת, בפרט לנוכח הקפדתו של העורר על תנאי השחרור, ולאור מצבו הכלכלי והנפשי הקשה של העורר. ביום 26.1.2016, נדחתה בקשתו של העורר לעיון חוזר. בית המשפט המחוזי ציין, בנוגע לכרסום בחומר הראיות, כי העניין נבחן בקפידה, וניתנה בנושא זה החלטה מפורטת, ביום 7.9.2014, לפיה קיימת תשתית ראייתית לכאורית בתיק. עוד ציין בית המשפט המחוזי, לעניין זה, כי "עסקינן בסוגיות הקשורות במובהק למהימנות המתלוננת שדין להתברר בתיק העיקרי ואין כל מקום לבחון אותם בשלב זה". אשר לחלוף הזמן, הטעים בית המשפט המחוזי, כי העורר "מצוי בתנאים מגבילים מקלים לטעמי על רקע העבירות המיוחסות לו", וכן כי העורר "אמנם איננו מפר את תנאי השחרור, ועל כן ראוי להמשיך וליתן בו אמון – אך אין פירוש הדבר שהגיעה העת להקל בתנאים המגבילים". על בסיס האמור לעיל, דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה לעיון חוזר, בצינו כי ניתן יהיה לעיין מחדש בתנאי השחרור לאחר שתימסר עדות המתלוננת בתיק העיקרי.

הערר

5. ביום 29.2.2016, הגיש העורר את הערר שלפניי. בערר נטען, כי בית המשפט המחוזי שגה בקביעתו, לפיה הסוגיות הנוגעות למהימנותה של המתלוננת ראיות להתברר בתיק העיקרי. לטענת העורר, התקבלו ראיות חדשות מאז הדיון האחרון שעסק בעצם קיומן של ראיות לכאורה, ביום 7.9.2014, ובעיקר אמורים הדברים בהודעתה החדשה של המתלוננת מיום 28.10.2015, ונטען כי ראיות חדשות אלה מחלישות במידה ניכרת את המארג הראייתי בתיק. העורר הפנה, בין היתר, לראיות החדשות הבאות: תמונה של המתלוננת אותה שלחה, לטענת העורר, עובר לאירוע, ביום 2.7.2014; אמירתה של המתלוננת בהודעתה, לפיה לא היה לה מספר טלפון נוסף, מלבד זה שהעורר התקשר אליו, אמירה אשר עומדת בסתירה לחומר חקירה אחר בתיק, המעיד על כך שבזמנים הרלוונטיים לכתב האישום היו בבעלותה של המתלוננת 5 מספרי טלפון, מהם שלושה שמישים.

בדיון שנערך לפניי, ביום 8.3.2016, הוסיף ב"כ העורר, עו"ד שי שקד, וטען כי עובדה נוספת שהתווספה למארג הראיות היא הודעתו החדשה של העורר, לפיה הוא חוזר בו מטענתו כי לא היו יחסי קרבה בינו לבין המתלוננת, באשר לדבריו היו ביניהם יחסים רומנטיים. עוד טען העורר, כי בית המשפט המחוזי שגה, בצינו כי ניתן יהיה לשוב ולדון בתנאי

שחרורו, לאחר שתישמע עדות המתלוננת בתיק העיקרי, שעה שכלל לא נקבעו מועדי הוכחות בתיק זה. העורר הוסיף טען, כי חלפו כ-4 חודשים מאז ניתנה ההחלטה האחרונה בנוגע לתנאי שחרורו, במהלכם לא הייתה כל הפרה של תנאי השחרור. טענה נוספת שהייתה בפי העורר, היא כי לא ניתן משקל ראוי בבית המשפט המחוזי למצבו הנפשי המעורר, ולמצבה הכלכלי הקשה של משפחתו. על בסיס השיקולים שפורטו לעיל, נטען על ידי העורר כי יש לקבל את עררו, ולבטל את התנאים המגבילים המוטלים עליו, או להקל בהם באורח משמעותי.

תגובת המשיבה לערר

6. המשיבה, אשר יוצגה על ידי עו"ד הדר פרנקל, סבורה כי יש לדחות את הערר, והיא סומכת את ידה על החלטתו של בית המשפט המחוזי. אשר לכרסום הראייתי הנטען, גורסת המשיבה, כי ניתנה, ביום 7.9.2015, החלטה מפורטת בנוגע לתשתית הראייתית הלכאורית, ואין מקום להתערב בכך. המשיבה הוסיפה וטענה, בהתייחס לראיות החדשות להן טוען העורר, כי "מאז ההחלטה האמורה [מיום 7.9.2014 - א.ש.], נוספו בתיק ראיות נוספות בעקבות השלמות חקירה שנערכו על מנת לבחון את גרסתו הכבושה של העורר כי בינו ובין המתלוננת התקיים קשר רומנטי קודם. ההשלמות לא העלו דבר שיש בו כדי לכרסם בתשתית הראייתית". בתגובתה, התייחסה המשיבה באופן קונקרטי לראיות החדשות אליהן הפנה העורר. אשר לתמונתה של המתלוננת, המצויה בטלפון הנייד של העורר, ציינה המשיבה, כי התמונה נמצאת, אמנם, במכשיר הטלפון של העורר, ואולם, האופן בו היא הגיעה התמונה אליו אינו ברור, והמתלוננת אף העלתה את האפשרות כי תמונה זו שימשה כתמונת הפרופיל בתוכנת "וואטסאפ", שבה היא משתמשת. על כן, כך נטען, אין בהימצאות התמונה בטלפון הנייד של העורר כדי לכרסם, ובוודאי שלא באופן משמעותי, בתשתית הראייתית בתיק. בהתייחס לטענה הנוגעת למספרי הטלפון הנוספים של המתלוננת, הבהירה המשיבה, כי מבדיקה שערכה עלה כי בבעלות המתלוננת היו אכן טלפונים נוספים, אולם השימוש בשלושה מהם הסתיים כבר בשנת 2013. עוד נטען, כי מחקרי תקשורת שנעשו לא העלו כל קשר בין הטלפונים הללו למספר הטלפון של העורר. על יסוד האמור, סבורה המשיבה כי אין בראיות החדשות כדי לכרסם באופן מהותי בגרסת המתלוננת, ולפיכך יש לדחות את הערר.

דיון והכרעה

7. לאחר שבחנתי את הערר שלפניי, ונתתי דעתי לטיעוני הצדדים בדיון שנערך ביום 8.3.2016, הגעתי לכלל מסקנה כי דינו של הערר להידחות, כפי שיפורט להלן.

8. סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) קובע שלוש עילות, שבהתקיימן רשאי בית המשפט לעיין מחדש בהחלטות הנוגעות למעצרו של נאשם, או לשחררו בתנאים מגבילים, והן: גילויין של עובדות חדשות; שינוי נסיבות; או חלוף זמן ניכר ממתן ההחלטה בנושא המעצר או השחרור לחלופה, ועד למועד הגשת הבקשה (בש"פ 5090/15 חטיב נ' מדינת ישראל (30.7.2015)); בש"פ 6526/14 לוזון נ' מדינת ישראל (29.10.2014); בש"פ 3937/13 בן שמעון נ' מדינת ישראל (10.6.2013)).

9. בקשתו של העורר לעיין מחדש בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, מיום 7.9.2015, נשענת על הטענה כי התגלו עובדות חדשות, וכן על העילה הנוגעת לחלוף הזמן. אשר לטענתו של העורר, שעניינה גילויין של עובדות חדשות,

המכרסמות בתשתית הראייתית של המאשימה, סבורני כי אין בה ממש. לאחר שנמסרה הודעתו הנוספת של העורר, שבה הוא שינה את גרסתו המכחישה וטען לקיומם של יחסים רומנטיים עם המתלוננת, נעשו השלמות חקירה בתיק. ואולם, אין בעצם שינוי הגרסה, או בהשלמות החקירה שנעשו בעקבותיו, כדי לכרסם בתשתית הראייתית בתיק. גרסתה של המתלוננת נותרה עקבית וקוהרנטית, גם לאחר שהעורר טען לקיומם של יחסים רומנטיים עמה, בעוד שגרסתו של העורר עצמו עברה שינויים מהותיים. כפי שקבע בית המשפט המחוזי, הדיון בסתירות הנטענות, במידה שישנן כאלה, בגרסתה של המתלוננת, צריך להתקיים בפני הערכאה הדיונית, ובשלב זה אין לומר כי יש בכך כדי לכרסם, ובוודאי שלא בצורה משמעותית, בתשתית הראייתית שבידי המשיבה.

10. אשר לעילה שעניינה חלוף הזמן ממועד מתן ההחלטה האחרונה, ביום 7.9.2015, בנושא ההקלה בתנאים המגבילים, סבורני כי אף היא אינה מתקיימת בנסיבות דנן. בית משפט זה עמד בעבר, על כך שיש לתת פרשנות גמישה למונח "חלוף הזמן", פרשנות אשר עשויה להשתנות בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה. יפים, לעניין זה, דבריו של השופט ד' חשין בבש"פ 6286/06 פלוני נ' מדינת ישראל (21.8.2006).

"הקביעה שעבר 'זמן ניכר' מעת מתן ההחלטה, באופן המקים עילה לעיון חוזר בהחלטה, הינה תולדה של נסיבות העניין. פרק זמן מסוים ייחשב כ'ניכר' בשים לב, בין השאר, למאזן שבין הפגיעה הנגרמת לנאשם הספציפי, בשל חלוף הזמן, אל מול האינטרס הציבורי כי ימשיך לשהות במעצר באותם תנאים. במסגרת מאזן זה יובאו בחשבון, בין היתר, חומרת העבירות המיוחסות לנאשם, מידת המסוכנות שלו, התנהגותו במעצר או אופן עמידתו בתנאי חלופת המעצר ונסיבותיו האישיות: המשפחתיות, הכלכליות והנפשיות".

11. לאחר שבחנתי את כלל הנסיבות הנטענות, הגעתי למסקנה כי אין הצדקה, בחלוף כ-4 חודשים מאז ניתנה ההחלטה האחרונה, לעיין מחדש בתנאי שחרורו של העורר לחלופת מעצר. המדובר בעורר צעיר, רווק, אשר סיים 12 שנות לימוד, והוא נעדר עבר פלילי. לא נעלם מעיני תפקודו התקין של העורר והקפדתו על התנאים המגבילים אשר הוצבו לו, ולא התעלמתי גם ממצבו הכלכלי והנפשי הקשה. ואולם, נחה דעתי כי הותרת התנאים המגבילים שנקבעו בעניינו של העורר, לעת זו, על כנם, אינה פוגעת בו באורח בלתי מידתי. כיום, העורר רשאי לצאת לעבודה למשך 10 שעות ביום, וכן אושרו לו שעתיים של "התאווררות" לאחר מכן, ושהותו במעצר בית מוגבלת לשעות הלילה בלבד, ללא איזוק אלקטרוני. כאמור, כי לא עלה בידי העורר להראות כי חלוף הזמן, בנסיבות העניין, מצדיק עיון מחדש בהגבלות שהוטלו עליו.

עם זאת, אודה לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד אם יעשה מאמץ, בהתחשב כמובן באילוציו, לקבוע מועדי הוכחות בתיק העיקרי, בכדי למנוע, כפי הניתן, עיכובים מיותרים נוספים בבירור העבירות המיוחסות לעורר.

12. אשר על כן, דין הערר להידחות.

ניתנה היום, ל' באדר א' התשע"ו (10.3.2016).

עמוד 5

שׁוֹפֵט

עמוד 6

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©